

Skutečný stroj XF5U-1 konstruktéra Zimmermana vznikl v období 2. světové války v USA. Měl se stát stíhacím letounem pro letadlové lodě, k čemuž jej předurčovaly pomalý, krátký vzlet i přistání a velká maximální rychlost. Letové vlastnosti letounu byly ověřeny na jeho celodřevěné maketě ve skutečné velikosti V-173, jediný prototyp vlastního XF5U-1 se však nedočkal ani zkušebních startů. V prvních poválečných letech totiž získaly nadvládu proudové letouny, a tak byl přísně tajný projekt zrušen a prototyp zničen. Jeho netradiční tvary nám však přibliží házečí nebo vystřelovací polomaketa.

Létající placka

XF5U-1

pro
mladé
i staré

K STAVBĚ (výkres je ve skutečné velikosti, šipky vyznačují směr let balsy):

Křídlo slepíme natupo z dílů 1 a 2 z balsy tl. 2 mm; na díl 2 volíme balsu tvrdší. Po zaschnutí křídlo obrousíme a nad teplem ohneme do profilu podle výkresu. Pak je jednou přelakujeme zředěným lepicím lakem a po zaschnutí tvar profilu definitivně upravíme.

Pilotní kabinu 3 zhotovíme z pevné balsy tl. 1,5 mm, v přední části vyřízneme otvor pro zátěž, kterou nakonec po vyvážení modelu z obou stran přelepíme náklížky 4 rovněž z pevné balsy tl. 1,5 mm. Díly 5 naznačují kryty náhonů vrtulí (motorové kryty jsou jen narýsovány tenkou čarou na křídle), zhotovíme je z pevné balsy tl. 1,5 mm, vyřízneme zářezy a přilepíme je ke křídlu.

Obě části VOP 6 vyřízneme z balsy tl. 2 mm, obrousíme je a přilepíme natupo ke křídlu. Zespodu spoje přeplátujeme výztuhami 7 z balsy tl. 1 mm. Dvě SOP 8 zhotovíme z balsy tl. 1 mm. Pokud model chceme vystřelovat gumou, zalepíme do výřezu v pilotní kabině kolík 10 z překližky tl. 1,5 mm, který z obou stran přelepíme náklížky 9 z balsy tl. 2 mm.

Prototyp XF5U-1 byl tmavě modrý, výsostné znaky na levé polovině křídla byly situovány delší stranou po směru letu. Na SOP byly nápisy NAVY, 33958 a XF5U-1. Pod kryt kabiny namaloval W. Disney do bleděmodrého kruhu králíčka na létajícím koberci. Při povrchové úpravě modelu se však snažíme dosáhnout co nejmenší hmotnosti. Detaily a pohyblivé plochy proto většinou jen naznačíme tuší a celý model pak přelakujeme lepicím lakem.

S „plackou“ létáme za klidu nebo jen mírného větru. Vystřelovací i házečí verzi seřizujeme stejně: natáhneme VOP (jak je znázorněno čárkovaně na výkrese) a model dovážíme, aby poloha těžiště souhlasila s údajem na výkrese. Model by měl stabilně klouzat a po případném vzepnutí, způsobeném třeba závanem větru, se vždy srovnat. Pokud se tak neděje, je nutné VOP více natáhnout a vpředu model dovážít. Vystřelovací verzi vystřelujeme smýčkou gumy o průřezu 1x2 mm proti větru pod úhlem asi 45°. Model by po vystřelení měl přejít do přemetu a po jeho dokončení do klouzavého letu. Zatáčí-li, je to způsobeno nesouměrností tvarů nebo různými náběhy obou polovin VOP či křídla. Při strmých pádech a zdánlivě nevysvětlitelných vývrtek je nutné zkontrolovat i tvar profilu křídla. Seřízení „placky“ vyžaduje pečlivost, v letu však vypadá velmi zajímavě.

Ing. Stanislav Hladík

